

Бріджертони. Віконт, який мене кохав

КУПИТИ

- Романи серії «Бріджертони» ставали бестселерами 19 разів!
- Перекладені 41 мовами, вони лягли в основу хітового серіалу від Netflix.

Невиправний холостяк і гульвіса віконт Ентоні Бріджертон нарешті надумав обзавестися дружиною. Але весіллі загрожує катастрофа - адже старша сестра нареченої рішуче проти кандидатури нареченого. Кейт Шеффілд впевнена - такий чоловік, як Бріджертон, ніколи не стане пристойним чоловіком. Вона не підпускає віконта навіть близько до своєї сестри. Отже, війна. І ні Ентоні, ні Кейт не мають наміру вийти з неї переможеними. Але чим далі, тим сильніше їх тягне один до одного, а роздратування змінюється палкою пристрастю, від якої не рятують ні розум, ні гордість ...

Пролог

Ентоні Бріджертон завжди знав, що помре рано.

Хіба тільки не в дитинстві. Малечею Ентоні ніколи не мав приводу міркувати про свою смерть. Перші роки його життя були ідеальними, як для хлопчика, від самого дня його народження.

Ентоні — спадкоємець давнього й заможного віконтського роду, але лорд і леді Бріджертони відрізнялися від більшості аристократичних сімей: вони всім серцем кохали одне одного, тому народження сина розглядали як появу на світ не стільки спадкоємця, скільки спільної дитини.

Тому не запрошували гостей, не влаштовували святкувань. Народження Ентоні відзначали тільки мати й батько, вони були захоплені й не могли надивитися на синочка.

Бріджертони рано стали батьками: Едмундові ледве виповнилося двадцять, а Вайолет було лише вісімнадцять. Але вони були людьми путящими та сильними, любили малюка гаряче й самовіддано — мало які батьки з їхнього кола так любили своїх дітей. На жах своєї матері, Вайолет наполягла, що сама вигодує хлопчика, а Едмунд ніколи не поділяв думки, що батько не повинен ані бачити, ані чути своїх дітей. Він подовгу гуляв із малечею полями Кенту, говорив із сином про філософію та поезію, хоч той ще не розумів жодного слова, і щоночі розповідав йому казку перед сном.

Віконт і віконтеса були такими молодими й так палко кохали одне одного, що через два роки після народження Ентоні нікого не здивувала поява на світ його молодого брата, якого охрестили Бенедиктом. Едмунд одразу став брати на прогулянки обох синів і тиждень над чимось мудрував із кожум'якою в стайні, аж доки виготовив наплічник, щоб садовити туди Ентоні, коли носить крихітку Бенедикта на руках.

Вони гуляли полями, уздовж струмків, і тато розповідав малюкам про різні дивовижі, прекрасні квіти, ясно-блакитні небеса, лицарів у сяйливих обладунках і панянок, котрих треба рятувати з біди. Вайолет сміялася, коли вони повертались обвітрені й засмаглі, а Едмунд казав: «Бачите? Це наша панна в біді. Ми мусимо неодмінно врятувати її». Тоді Ентоні кидався в материні обійми та з хихотінням присягався захистити її від вогнедишного дракона, що його вони бачили в селі всього за дві милі звідси.

— У селі за дві милі звідси? — старанно жахаючись, різко вдихала Вайолет.
— Господи, що я робила б без трьох сильних чоловіків, ладних мене захистити?

— Бенедикт — ще дитя, — відповідав Ентоні.

— Але він підросте, — казала мати, куйовдячи синові волосся, — як і ти. Ви обоє ще підростете.

Едмунд завжди ставився до своїх дітей з однаковою любов'ю і теплотою. Утім Ентоні пізньої ночі полюбляв розгойдувати фамільним кишеньковим годинником (цю реліквію подарував йому на восьмі народини батько, а йому на восьмі народини подарував його батько) і думати, що в нього з татом

взаємини дещо особливі. Не тому, що Едмунд любив його найдужче: на ту мить у родині Бріджертонів уже було четверо дітей (Колін і Дафна з'явилися на світ із порівняно незначною різницею в часі), й Ентоні було добре відомо, що кожного й кожну з них люблять.

Ні, первісткові подобалося вважати свої взаємини з батьком особливими, бо хлопчик знав його найдовше. Зрештою, хай скільки Бенедикт знав батька, Ентоні завжди матиме два додаткові роки. І шість років, як порівняти з Коліном. А якщо говорити про Дафну — ну, по-перше, вона дівча (який жах!), а по-друге, вона знає батька на цілих вісім років менше за нього. Так буде завжди, любив нагадувати собі Ентоні.

Едмунд Бріджертон був, щиро кажучи, центром світу для Ентоні. Високий і широкоплечий, а верхи їздив так, наче народився в сідлі. Завжди міг розв'язати задачки з арифметики (навіть коли відповіді не знав сам учитель!). Він вирішив, що синам варто мати хатинку на дереві (після чого пішов і сам її побудував). Від його сміху на душі теплішало.

Батько навчив Ентоні їздити верхи. Навчив його стріляти. Навчив плавати. Сам відвіз до Ітону, тоді як більшість майбутніх друзів Ентоні прибули в супроводі служників. А коли помітив стурбованість сина тим, що школа стане для нього новою домівкою, щиро й відверто поговорив із ним і запевнив, що все буде добре.

Ентоні любив матір. Дідько, та він собі й руку відкусив би, якби це було потрібно заради її безпеки та блага. Утім усе, що він робив, простаючи, кожне своє досягнення, кожну мету, кожнісіньку надію та мрію — усе присвячував батькові.

А одного дня все змінилося. Колись він подумає: так кумедно, що життя може переінакшитися за якусь мить. Ось зараз є все, а за хвилину... нема вже нічого.

Ентоні було вісімнадцять, він приїхав на літо додому й готувався до вступу в Оксфорд. Збирався до найпрестижнішого Коледжу всіх душ, де навчався й батько, а його яскравому й захопливому життю радів би кожен юнак його віку. Він уже пізнав жінок, а що, напевно, ще краще — жінки пізнали його. Батьки надалі щасливо поповнювали родину, до якої додалися Елоїза, Франческа та Грегорі, а Ентоні щосили намагався не заковувати очей, проминаючи в холі матір — вагітну вже восьмою дитиною! Ентоні здавалося, що в їхньому віці вже трохи недоречно народжувати дітей, але свою думку тримав при собі.

Хто він такий, щоб ставити під сумнів Едмундову мудрість? Може, у поважному віці тридцяти восьми років він і сам хотів би мати більше дітей.

Було пізніше пообіддя. Ентоні разом із Бенедиктом поверталися з довгої кінної прогулянки, щедро всипані синцями. Увійшовши до Обрі-холу, родового маєтку Бріджертонів, Ентоні побачив на підлозі десятирічну сестру. Бенедикт залишився в стайні, бо програв братові в якійсь суперечці й тепер мусив сам почистити обох коней.

Від вигляду Дафни Ентоні завмер. Дивно, що вона сидить просто на підлозі вітальні. А ще дивніше те, що вона плаче.

Дафна ніколи не плакала.

— Дафф, — невпевнено озвався брат, який з огляду на вік ще не знав, як поводитися із заплаканою жінкою, і міркував, чи навчиться колись цього мистецтва. — Що...

Та перш ніж він договорив, Дафна звела голову. Сповнений відчаю погляд великих карих очей проштрикнув його, немов ножем. Він похитнувся й відступив на крок, загнувши, що сталося щось жахливе.

— Помер, — прошепотіла Дафна. — *Papa* помер.

Якусь мить Ентоні думав, що йому почулося. Батько не може померти. Інші помирили молодими, як-от дядько Г'юго, але дядько Г'юго був дрібним і хирлявим. На відміну від Едмунда.

— Це помилка, — мовив він у відповідь Дафні. — Просто якась помилка.

Вона похитала головою.

— Мені Елоїза сказала. Він... це була...

Ентоні знав, що не можна трусити сестру за плечі, надто коли вона плаче, але не міг стриматися:

— Що це було, Дафно?

— Бджола, — прошепотіла вона. — Його вкусила бджола.

Якусь мить Ентоні не міг поворухнутись і просто дивився на сестру. Нарешті хрипким, ледве схожим на свій голосом промовив:

— Люди не помирають від укусу бджоли, Дафно.

Вона не відповіла, лише її горло раз по раз імпульсивно здригалося, поки дівчинка намагалася стримати сльози.

— Бджоли його й раніше кусали, — уже голосніше додав Ентоні. — Я був із ним. Нас обох тоді ужалили. Ми проходили повз гніздо. Мене вжалили в плече.

Рука з нічого потяглася до місця, куди його багато років тому вжалили.

Він пошепки додав:

— А його — в руку.

Дафна просто дивилася на нього з моторошно спустошеним виразом обличчя.

— І все було добре, — не вгавав Ентоні. Він сам чув паніку у своєму голосі, розумів, що лякає сестру, але не міг стриматися. — Люди не помирають від бджолиного укусу!

Дафна похитала головою, а її темні очі раптово постаршали на добру сотню років.

— То була бджола, — порожнистим голосом повторила вона. — Елоїза бачила. Він просто стояв, а за хвилину... за хвилину...

Усередині в Ентоні наростало дуже дивне відчуття, немовби м'язи от-от вистрибнуть зі шкіри.

— Що сталося за хвилину, Дафно?

— Його не стало. — Ті слова спантеличили її так само, як і його.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ